

Запоріжжя
Борислав

закоз чое
с закоз. звено.

ouvert 05-04-10
→ 710

10

Куда

н. Київ - 54

Кому

бул. Угалова, 52. кв. 38
шанезку Володимирові Імточовику

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

293760

16616ска обл.

н. Борислав а. с. 28.

Дарія Кузьма

Андрійович

= 292094

Пишите индекс предприятия связи места назначения

682954321

ОГЛАСЕЦ НАЧАЛНАЯ ЦИФРЫ НАДЛЕГАСА:
БИНАРНЫЕ!

Министерство связи СССР, 1988
Цена двух маркированных конвертов 11 коп.

Изготовлено на Рижской ф-ке Гознака

142

НЕ МОЖУ МОВЧАТИ

ДАВНО хотіла написати про цей нестерпний і пекучий біль. Але все відкладала — думала, чи потрібно ворушисти старе.

Якось потрапив мені до рук соціально-економічний нарис «Борислав». У ньому згадується, що у 1963 році в місті відкрито Палац урочистих подій. Справді, приміщення гарне, як зовні, так і всередині. І обряди тут вроочисті.

Але в тих, хто знає історію цього будинку, радість затъмарюється. Бо що ж то було в тому приміщенні раніше? Далеко не кожний знає.

Будинок цей історичний. Бо тут у роки сталінізму, розгулу репресій як до війни так і після, пролилося чимало крові і сліз, були й людські жертви. У приміщенні міського НКВС можна було потрапити за на клепом.

Така доля спіткала і моого батька. Було це восени 1948 року. За чиїмсь підлім доносом його запакували в цю катівню. Ми з мамою приходили з передачею, бачили батька — неголеного, застраханого, мовчазного.

А як через декілька днів його випустили — втікав від цього місця, не оглядаючись. Певна річ, тут не гладили по голівці, а добре били. Тато ж про це не розказував—заказали його мовчати. Бо за язик міг ще раз потрапити за ці мури, а звідти — на «блі ведмеді». Аж із часом призвався... Правда,

сказав, що могло бути й гірше.

Проішло багато років. Забулося якось про цей будинок. Але коли мої діти, син і дочка, стали на рушничок щастя, то знову болем заколо мene в серці. Батька вже не було в живих, та згадалося, що він пережив. Затъмарилася радість моя від тих пекучих спогадів.

Стояла в «палаці» поряд зі щасливими молодятами, а перед очима були оті картини осені тисяча дев'ятсот сорок восьмого. Хіба можна в повній мірі будувати особисте щастя на місці колишньої катівні? Палац урочистих подій — це щось радісне і світле. Це наш радянський храм. То чи місце йому в цьому приміщенні.

Донедавна про це не прийнято було говорити. І донині переважно мовчать про це старожили. Мовчати, бо вони пережили не один страх. А мовчати про зло — це потурати йому. Наші діти, внуки і правнуки мусять знати правду, на віть якщо вона й жорстока.

А що ж палацу урочистих подій, то його, на мою думку, потрібно вибудувати на новому місці. Щоб наші діти і внуки ставали на рушничок щастя і урочисто реєстрували немовлят, і радість їхня не затъмарювалася болем за кривди батьків і дідів.

**М. ГВОЗДЬО,
пенсіонерка.**

Чарівник Борислав
№ 51 27 квітня 1989 р.

Шаховий

З оголінням про тимчасову!

"В.Літературний Україні" в 24 з 15 лютого з.р. опубліковано статтю
"Із Египта Гуцал". Статтю підписав. Що же подало Вашу
адресу і та, що ви звільнили упорядником Народної кухні
послані про 2020 1932-33 років за Україні.

Це звільнило оголінням того спрощеного експонамента, але
басант читав в газетах, які виходили до 1939 року в Галичині.
Із українською, так і польською преса присвячувала цеому
2020 рік як одному спорідненому. Інформація про 2020 викликала
дуже великі суперечки серед народу, оскільки прийшли усе це з
південно-західної України, з чобу їїшій філії де могли погодитися з
південно-західною Україною, мотивуючи тим, що із таких розташувань
жителі, як у Чехії чи Україні, 2020 рік не може бути. Інші ж читали
мене західною Україною і в сподіванні висвітити істину. Де-
кілька цитат відавалось че, а іншими зустрілося кількою разами
"Червона", "Брехун" і т. п.

Сьогодні я хочу поділитися з вами погутинами зі світу нас.
В 1959 році, я, разом з іншими співдебітниками Львівського полі-
технічного інституту був на зборах до уроčища кукурудзи в селі
Новопобілька, Кіровоградської області. Тричі ходили ми туди
в ноги, час на відпочинку розселили по хатах. Я і юн
один співдебітник з Львівщини попали на постійній до бара-
булі шахтарські. Існує чаше-околіні на глиняній долині,
тільки 2020 рік другий околін, після чого воні відійшли і розібрали.

Квартирували в господарській господарстві, і через 4-5 днів
побачив, що чоловік боязь дуже чезадоволеня, бесідає чи не
бурсаків, живітів бояться за час. Я не відірвів і відірвав
запішав і:

- Скажіть бабушка, кому ви таємі здійсните чезадоволеня,
аще чи ви вані нікого поганого не зробили. Самі ви до вас
не приходите, а час післово істину допомогти вам зібрать
до уроčища кукурудзи. На квартиру час привів сюди брач-
нір, б хаті ми буваємо лише відпочинку, коли приходило спати.
Якщо ви не хотіте моти час в своїй господі, то в скажу
брисагірови і філону крізь турби, якою там поміщені квартири.

- Не, суворок, не вони є чесночники, а отцами загодин, які
всезичне мое життя! Раноєм ти мешкі. Все послухай мене, як є
вони спачу. І вони стара, скоро помиратимуть, тоді разом з тими
всіх працю, як чи дужу. Всіє оце діло мое, то пасажері
з Росії. Пірніхоми ми сьогодні більше відмінного 2020 року 61921 року
з Тоболів. Успішніс, покажи обачнотиця, поспішніс.
Для літнього односімейку землі ми спільно організували ПІОЗ,
а 61929 року колгосп. Це же сільського 2020 року тогоди колгоспу.
Прощаючи ми добре, мак хліб і хлібіца і так було до 1932
року. Уроцький в тоному розі був не з фанів, але хлібіца була
благодійна. Ти ще добре ми рапортів уроцькі. Такавоє об-
межені хлібі, зупо привезли зі шоки за більші та зупо-
ти пухли. За більші все; пшенично, кукурудзу, просо, пшениця, ко-
нопіль, але плюс хлібозаготові не було тут відсутні. Тоді приїхали
в село "букини", ходили по хатам, розширили обмежені і за більші
пшениці хлібі. Шосе там на північні та південні. Через кілька
днів зупо були приїхали, але то вже було. Керуюча піт'я, ходили
вони від губки до губки, з добільші залізничні "стрижаки" (щупаки), колупали і розбивали пекі і долянки, перекопували
огороди, за більші все до зернин, за більші буряки, картоп-
лю, квасолю, сороч, все чи погано під руки. Аби ти, хто чи
зелі та хобаб, закопував в землю. І хосе з горам підземним вами,
а весняного 1933 року почався спіровий 2020, якди єн, чи
погано; соціал, хоміс, всікій буряк, чисті з дерев і кору.
Варзили зі сусід буряк, від того почався дуже жарко, якди
ходили, як колоду, спухли, а більші іх єздили. Вони же
з губки почавши зупо і огна дотишило, і це зі ходи і зупо
передбивалися, за більші губку, куебаду, барви і єнні.
Із зупо почавши, керуюча піт'я. Зі сусідами вони до хати перекопали
долянку, пробірши горище, прощупали своїми стрижаками
весь огород і садищу кришту, але 2020 рік зупо вони, крім
зубох чиєть квасолі. Вже виходили з губки, але один зі ход
нездешівів бути відмінно в хату заживо в піт'я, а в піт'я вони
захований заслужуєтися з пшеничою. Той заслужуєтися був заживо
чий хлібозавод, та той зі ходу викидав хліб, зупо чиєтися заслужуєтися
з пшеничою, зареченої з рапоєм і хлібі, як більші, нафумана
за собівську більші обідуриш, не винде!;, вже від той заслужу-
вач бути ща губі, рапоєм по погані ріло, по трапі че пшеничою,
а заслужуєтися розбіль. І пішов, а є з губкою дімкани земли
без огнів і крупишки. Більші землю, як є тоді ширко заплановано.
Чи є зі ходу рапоєм? Ніакає, думала-згадала і чадушила.
Огнівкою зі своїх філок, більші їх на руки і єнні в рапоє, приво-
дячи до першого секретаря райкому, розповідаючи чому про своє
хобе, а від че же утішася:.. Че пішов Момі, як єнні передбігні!;

І він заг, зумів сісі і кау. Інш че є передсоб, буве же звіс
дішок, ауї і огло душа буде помічни оглоєва, а з умів
б душа ти огло зерзти, ти огло каштошти, ти огло зупелка.
Вон сокуретар мої діти, і якщо їх тої та сім'я, почу з умів
кох, вон тої мій паренішній біліт, більше не ти іменуєш,
бодоми собі його. Все че є зумінна імену часами, а са-
ма пішака, фіоралася до города, усі роїтаки є до юму, тому-
жака. пайдок" і так було. А дімей зроби в фінансі і так
їх винесли. В 1934 році мі більше зібрали більші хати,
і працювали в колгоспі, заробляли грани, 2000 чесе быва-
ло в красине, чесе єде в сіде та куїсаю більше, і так
щим. Судя тому що звідь більш, ком більше відносі відмін
з роботи до дому. Більш і більші під час. Тут мі ти
залишилися, чесе було вироблено тру фірм, а че зовсім,
інка зібрали працю світлівського в колгоспі єде вони до кол-
госпу, їх в колгоспі ти зібрали під плащі. Нікого звідь мі ти
залишили. ти сіла, ти сидиш, ти бурека, але по всіх куїсаючи
кощуні діти, "моя бабу, бабу моя!" Оторе, сільські мі ти-
ши. і ти бас ти обічайся, і сільські ти баси, інка мі сіль-
ська більше чузи.

Чо? міс складані твої моя? Нікого, якщо мі обічай!
Крім того, че сусід твої мі розповідає, що більше 23 років з гене-
резиєю в блокаду, просувані постійно зерна та колгоспів роботу,
але що відновлені. Чимши в сіде резерв, було що бас чен
зібра! Він більше розповідає, що за ходу війни хіба, інкі відкрив-
ся все та Україну зокрема Сімферополь. Мішок зібрал, інкі
з Росії, та Білорусії засел хіба, переселіться місці, хіба
у ході війни відбирає, таєль якщо йшли чокоми, після війни до розмі-
єюв зір-чубу проходили, обічайши ти зір-чубуки пасти.

В 1959 році з чесе пінній бас ти прізвищ моя, ти із сусідом. і
налаштови про все забудину, чесе касову фірму, ти із нікоєму ти
складані.

З чобу ізша зчепіре відбувася б міс в траєти 1974 році т
Харківській переселенцій шкірмі. Інка сусід у 1660 рі (См. ГЛ.
р. і КК УРСР) і єднає сім'ю в Морогорії і в Харківській шкір-
мі зчепіре оглоє кримського таїтарита, інко таїко сім'ю
бали в Морогорії. Судини його таїко по тій же сім'ї.

Мі розгово риша, хто, че, збіглис, зе чо? більші розмова і
про 1932-33 рокіт. Як міс звам по таїтарському, і чесе чудо,
але більші збіглис збіглис, що більші збіглис Костянтинічук
Іван, з с. Костянтинівка єїс Мелітополь. більше розгово!
— В ті сім'я роки в працювали в Запоріжжі, в земельному від-

зіні Собчаку. Тоді був сиромучий, чород поганів тисяч. Тоді, ще бояли звоженню мертвих і закопуванням їх. Тільки, хтось збирав, звожив трупів, розважаючи чесноку над тілом, але чиєї паки не вистачало, щоб підняти мертвого прагнувши. Тільки чесноку паки тільки отримували москвичі, якщо, і кількох засів і дорожили це. Кому чий деде сієрдя і когоєму подавали інформацію в обласні, скільки душ поступають в сеї ще знижує фобію. Це інформація згрупували і передавали в кількох, а потім діставши, в Москву. Болеееку відомо, що штаби розробляли, що це розповісти, що спускати. В самому Запоріжжі на будинках виселють армію, іх підбирали і вибирали звідза місто і шахи їх зважували багати, брошені мозки. А тут засадили землю зі зниженою післягоді високое-Джел. (Це може бути післягоді Мелітополь-Новоакексевка, вже згадували ї), було вибачувано (ци може бути забагатіше і високо) трупів. І тут є ще кукурудза, з якою мозки і підносять. А тут в юному, що в юні засадили яблуню було зібраною стоки кукурудзи овець і після цієї пасучися в спільні, доходили до цієї кукурудзи. Кукурудза так добре що лялечка, що погано проростала. А тут, коли пасались тільки прорісші гусени, і біляї ворішчики естоку-кукурудзу обігнули мозки і скаміні. Спасали овець, але ще спасали яблуню. Ось тут розповість деде Кості, сидить в етажі Ігорі в Дарниці. Мозки від кількохів тонн кукурудзи (30.000 т.) було перерісші, але фракції спасали ще більше. Це було потрібно говорити фінансу.

Що ж було! Всюди же було! Район з чим чисто висадили чаю вони зіреку щі вирізки з чимої чесноку і зоєю. Нагадуємо Борислав, тут пасались погані в с. Борислав з 1945 по 22-го по 30 квітня 1941 року, і французів розігнали тут погані.

В квітні 1989 р. в Чамому чисті відбулося великий літній-рекламний біль було, було було, в квітні 1991 р. починалося НКВС і де було замордовано 46 осіб; укріплені, погані і одні чинки. Було в чому було було було розкидані, було та торжество відмінної погані, керівник-ЗФС, де погані було чим (погані сієї чинки на кроті, сієї чинки, чинки і трупах чинки ставиться тезою).

І чи то вони були що погані, що передавати їх яблуню, і кількох пасажірів про спалені речі.

Було висадено за куревітість чиста.

І поблагодарюю їх Бал

Дасів Кузьма Антонович

1. Борислав, 18 квітня 1989,

